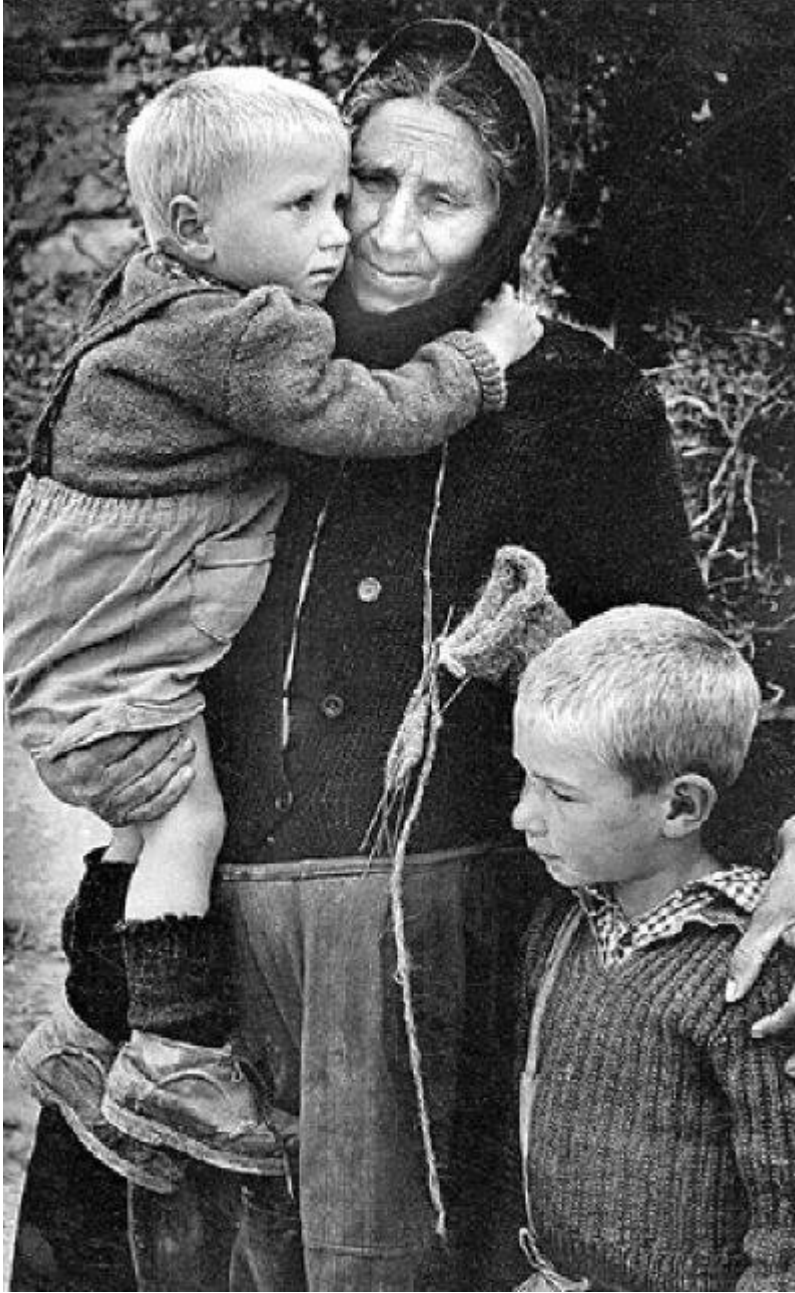

«Φωτιά, φωτιά, η νιανιά καίνεται!» Έτσι μας ιστούγεννα οι

Σε μια επαρχιακή πόλη της

Μακεδονίας, στη μαύρη και φοβερή Κατοχή του '41 με '42, όπου οι εκτελέσεις και οι σφαγές των αθώων ανθρώπων ήσαν ανελέητες και αθρόες, οι φυλακίσεις και οι εξορίες φοβερές, το ξύλο και τα βασανιστήρια τρομακτικά, και η πείνα ως γνωστόν θέριζε τους πάντες. Σε όλα αυτά δυστυχώς έχω και γω προσωπική πείρα διότι πολλά είδαν τότε τα παιδικά μου μάτια.

Η οικογένεια της κυρίας αυτής όταν ήτο παιδούλα, ήτο πολύ ευσεβής και ακόμα ευσεβέστεροι ο παππούς και η γιαγιά. Άνθρωποι της πολλής προσευχής και της πολλής ελεημοσύνης.

Το βράδυ που ξημέρωνε Χριστούγεννα, η πεντάχρονη αδελφή της ξύπνησε και της ζήτησε να βγουν έξω στην αυλή, για να πάει στην τουαλέτα. Δυστυχώς εκείνη την εποχή οι τουαλέτες ήσαν έξω στις αυλές. Έξι παιδιά κοιμόντουσαν όλα κάτω στο πάτωμα, στρωματσάδα, – δεν υπήρχαν κρεβάτια και πούπουλα και παπλώματα σαν τα σημερινά.

Σιγά σιγά βγήκαν έξω στο μικρό διάδρομο. Απέναντί τους ήταν το δωμάτιο του παππού και της γιαγιάς.

Ξαφνιάστηκαν όμως γιατί είδαν, έντονο φως να βγαίνει από τις χαραμάδες και από τα πολλά ανοίγματα της σαραβαλιασμένης πόρτας. Πλησίασαν πιο κοντά και είδαν έντρομοι τη γιαγιά τους τυλιγμένη στις φλόγες. Άρχισαν να τσιρίζουν δυνατά, και η μεγάλη να φωνάζει:

– Φωτιά, φωτιά, η γιαγιά καίγεται!

Ξύπνησαν βέβαια όπως ήταν επόμενο όλοι, και πρώτοι έτρεξαν οι γονείς, οι οποίοι άνοιξαν την πόρτα, κοίταξαν μέσα, και ύστερα την έκλεισαν απαλά και σιγά σιγά. Γύρισαν στα παιδιά και τους είπαν:

– Μη φοβάστε, δεν είναι φωτιά.

Και με σιγανή φωνή είπε ο πατέρας στα παιδιά του:

– Αυτό που είδατε παιδιά μου, δεν είναι φωτιές. Είναι οι φλόγες του Αγίου Πνεύματος που μοιάζουν με φωτιές. Για κοιτάξτε τώρα... Σιγά σιγά σβήνουν. Έτσι γίνεται πάντοτε. Όταν η γιαγιά και ο παππούς προσεύχονται και μάλιστα τις πιο πολλές φορές όλη τη νύχτα. Διότι αν δεν ηπροσηύχονταν τόσο πολύ, ο παππούς και η γιαγιά, όπως και ποιος ξέρει, πόσοι άλλοι άγνωστοι χριστιανοί, δεν θα μας είχαν πετσοκόψει όλους τα Βουλγαρικά τότε στρατεύματα κατοχής. Από τέτοιες προσευχές και αγρυπνίες δεν θα αφήσει να χαθεί ποτέ η Ελλάδα η πατρίδα μας, ούτε και η Ορθοδοξία.

«Αυτά ήσαν τα λόγια του πατέρα μας, την αξέχαστη εκείνη νύχτα των Χριστουγέννων», μου είπε η κυρία και συνέχισε λέγοντας:

«Πολλές φορές από τότε, είδα τον παππού και τη γιαγιά να προσεύχονται όλη την νύχτα. Και όσες φορές επέτρεψε ο Θεός, στην παιδική μου τότε αθωότητα, έβλεπα να καίγονται σαν λαμπάδες από τις φλόγες της Πεντηκοστής. Έτσι μας έμαθαν να γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα οι γονείς μας. Με προσευχή και με Δοξολογία. Με εκκλησιασμό και Θεία Κοινωνία».

Ευχαριστίες στην Έλλη Π.

Πηγή:istologio.org